

imperium statim Napus, quem Napoleonem aliqui appellant, Pagani filius, vir militaris, callido tyranno quàm moderato principi similior, etenim nihil illi antiquius fuit quàm Patritios cedere, proscribere, omnibusque contumeliis atque iniuriis exagitatos, ad internitionem delere. Erat Laudi Pompeiæ certus miseris & profugis receptus benignitate Vistarinae familiae cuius princeps erat Succius. Hunc Napus obsessa & capta vrbe periculoso certamine viuum cepit atque interfecit, necatis etiam in carcere eius gentilibus atque amicis. Fisiragam vero familiam Vistarinae ex aduerso æmulam quæ Turrianæ factionis nomen tueretur, aduersariorum opibus ditat, & principem in vrbe constituit, utque Guliermo Montisferrati regulo ad quem forte mortuo Pallauicino patritii exules confugerant, rerum suarum metum incuteret, traiecto Ticino & admotis ingentibus copiis Viglebannum expugnauit. Hisdem diebus Urbano vita functo, Clemens pontificatū adeptus enixe contendit, ut Otho à Turrianis reciperetur, præsertim populis id expetentibus, prædiisque templo dicatis, & tota diuini iuris possessione potiretur. Cæterum Napus qui ad Othonis nomen fatali quodam metu expergisci, ac sermone & vultu inhorrescere erat solitus, pontificis literas & preces, atque item minas superbè contemnebat. Itaque indignante pontifice tanquàm rebellis & impius sacris interdicitur. Mediolani templa omnia clauduntur, sacrificiorum solennibus intermissis, populus dolet atq. angitur, neq. tamen timore conterritus postulare audet, ut admissio Antistite ira pontificis leniatur, simulque ciuitas his imprecationibus expietur. Hærebat imperii finibus Otho, ad eumque exules vndiq. confluxerant, erat enim in eo præclara authoritas atque ex honestissima belli causa repetendæ patriæ magna spes omnibus proponebatur. Quid enim æquius aut honestius quàm pro libertate sacrati Antistitis contra tyrannum impotentem, sæuum, inferorūq. furiis sacrosancti pontificis execratione deuotum, arma ferre, crudelique dominatu detrudere? Quum in his consiliis nobilitas omnis versaretur, ob idque in agro Vercellensi sæpius coiret, Napus, Paganinum fratris filium, acri ingenio iuuenem, & nobilium cadibus assuetum, Vercellensium prætorem designat. Petit à primoribus ciuitatis, ut eum recipiant, in magistratūque constituent. Ea res delata ad patritios qui Vercellis erant, omnium animos metu cōcussit ac dolore succendit, nemo enim ignarus rerum, non providebat eo consilio Turrianum & eum quidem cruentum ferocemq. hominem Vercellis prætorem imponi, ut patritios suæ gentis hostes vrbe pelleret, passimq. opprimeret, atq. omnibus in locis persequeretur. Itaq. exulum principes coacta armatorum manu aduentantem cum prætoriis insignibus Paganinum in itinere obtruncant, quo nuncio Napus & Emberra adeo in vindictæ cupiditatem exarsere, ut immani eorum iussu, omnis sexus & ætatis exulum propinqui, quum